

Szabó T. Anna

Jegygyűrű

legyek a foglalat legyél a lámpa
legyek a gyertya legyél a lángja
legyek az alvó legyél az álom
legyek a láb és legyél a lábnyom

legyél a foglalat legyek a lámpa
legyél a gyertya legyek a lángja
legyél az alvó legyek az álom
legyél a láb és legyek a lábnyom.

1. a) Keresse meg az *Óda* című József Attila-vers azon szakaszát, strófáját, amelynek torlódó hasonlatai hasonló tartalmi megközelítéssel fejezik ki az összetartozás élményét!

szakasz:

strófa:

b) Fogalmazza meg, miben áll a hasonlóság! Hogy viszonyulnak egymáshoz a szövegekben említett fogalmak jelentései? Mi az összefüggés közöttük, amely kifejezheti két ember összetartozását?

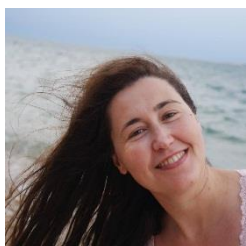
2. Hogy fejezi ki a vers egésze az összetartozást? Válaszában egyaránt térjen ki a kétstrófás szerkezet és a létige ragozásbeli módosításának funkciójára!

3. A vers címe *Jegygyűrű*, de a szövegben nem esik szó a címben megjelölt ékszertárgyról. Értelmezze a cím és a szöveg viszonyát! Magyarázza meg, miért lehet mégis *Jegygyűrű* a vers címe?

4. Keresse meg a Magyar Elektronikus Könyvtárban (MEK) Balassi Bálint *Eredj, édes gyűrűm...* /Eredj, édes gyűrűm.../ kezdetű versét!

a) Miben más Balassi gyűrűverse? Fogalmazzon meg 2-3 gondolatot!

b) Írja le a Balassi-vers azon hasonlatát (két sor), amelyben az ékszer - hasonlóan Szabó T. Anna verséhez - metonimikus, rész-egész viszonyal utal a lírai én és a szeretett hölgy összetartozására!

„Van egy ékszerem, amitől soha nem válok meg, szinte már a testem része, körbevesz és megtart, úgy viselem, hogy már nem szemmel, hanem bőrrel, testtel tudom - és ez a jegygyűrűm. Nem a szépsége a lényeg, nincs benne semmi különös, annak idején, csóró diákkorunkban, az árát néztük elsősorban. Aztán történt valami, ami mégis teljesen egyedivé tette: egy nyaraláson, még az esküvő előtt, elveszett az Adriában, egy nem túl mély, de köves-homokos partszakaszon. A strandolók tömegében hiába kerestem, órákon át, egyre kétségbeesettebben, egészen alkonyatig. A gyűrűm egy egész éjszakát töltött a víz alatt, tengeri állatok közt, hullámmorajban, csillagos sötétségben. Nem tűnt jó jelnek mindjárt az esküvő előtt elveszteni a jegygyűrűmet. Nem adtam fel, másnap egész nap kerestem - és addig cirkáltam bűvárszemüvegben, le-lebukva, köveket emelgetve, homokot túrva, amíg meg nem találtam. A tenger-szentelte jegyességet hordozza azóta, az örök nyár ízét, az elemek örömét - elemi örömet. Ára alig van, értéke annál inkább. Jelkép: a szabadságé és a mindenre elszánt szerelemé.” (Szabó T. Anna)

[Szabó T. Anna - Facebook](#)